

Երբ ժամանակները դժվար են

Կողմից

Մարկ Մաքգի

Առաքյալները գիտեին ծանր ժամանակների մասին: Նրանք հաճախ էին գրում այն մասին, թե ինչպես Աստծո երեխաները կարող են բախվել դժվարությունների և ընդդիմության հետ: Աստված մեզ անպաշտպան չթողեց:

«Հիմա արդարն ապրելու է հավատքով ... Հիմա հավատը այն իրերի հույսն է, որոնք հույս ունեն, չտեսնված բաների ապացույց»:
Եբրայեցիներ 10:38 - 11: 1

Եբրայեցիներին գրողը համարձակ հայտարարությունն արեց իր ընթերցողներին: Նա գրեց, որ «արդարները» կապեն «հավատքով», և «հավատը» հույսերի իրերի «նյութն» է և չտեսնվածների «ապացույցը»: Յուրաքանչյուր քրիստոնյա գիտի, որ «հավատը» անհրաժեշտ է փրկության համար («որովհետև շնորհով եք փրկվել հավատքի միջոցով»), բայց մեզանից շատերը մոռանում են, որ «հավատը» այն է, թե ինչպես պետք է ապրել Երկրի վրա: «Հավատով» ապրելը տարօրինակ կամ անսովոր չէ: Դա քրիստոնեական բնականոն կյանքն է: Մենք հավերժական կյանքի համար ամբողջովին կախված չենք Աստծուց, ապա ամբողջությամբ կամ նույնիսկ մասամբ կախված ենք մեզանից այս երկրի կյանքի համար: Ուղղակի ապրում են «հավատքով»:

Որպես օրինակ՝ գրողը նշում է Աբելը, Ենոքը, Նոյը, Աբրահամը, Սառան, Իսահակը, Հակոբը, Հովսեփը, Մովսեսը, Ռախաբը, Գեդեոնը, Բարակը, Սամսոնը, Հեփթայեն, Դավիթը, Սամուելը և մարգարեները: Հավատքի միջոցով այս մարդիկ «հնազանդեցված թագավորությունները, արդարություն գործեցին, խոստումներ ստացան, առյուծների բերանները կանգնեցրին, կրակի բռնությունը մարեցին, սուրի եզրից փրկվեցին, թուլությունից

ուժեղացան, կովի մեջ մխրճվեցին, վերածվեցին բանականների փախուստի: Կայսրության կայսրի կանայք

և մահացածներին նորից կյանքի կոչեցին. իսկ մյուսները խոշտանգվեցին՝ չընդունելով ազատագրումը. Ուրիշները փորձեցին դաժան ծաղրուծանակներ և խայտառակություններ, այո, ևս կապանքներ և բանտարկություններ: Քարկոծեցին, տեսան, գայթակղվեցին, սրով սպանվեցին. նրանք թափառում էին ոչխարի մորթիների մեջ այծի կաշի; աղքատ, տառապող, տանջված լինելը. (Որոնց աշխարհը արժանի չէր :) նրանք թափառում էին անապատներում և լեռներում, երկրի խոռոչներում և քարանձավներում: Եվ այս բոլորը, հավատի միջոցով լավ հաշվետվություն ստանալով, չստացան խոստումը: Աստված մեզ համար ավելի լավ բան է տրամադրել, որ դրանք առանց մեզ չպետք է կատարյալ լինեն: Ուստի տեսնելով, որ մեզ նույնպես վկաների այդքան մեծ ամպ է զգում, եկեք մի կողմ դնենք յուրաքանչյուր ծանրություն, և այն մեղքը, որն այդքան հեշտությամբ է մեզ խանգարում, և համբերությամբ վազենք մեր առջև դրված մրցավազքը՝ նայելով Հիսուսին մեր հավատքի հեղինակը և ավարտողը. ով իր առջև դրված ուրախության համար համբերեց խաչը՝ արհամարհելով ամոթը և նստեց Աստծո գահի աջ կողմում »:

Եկեք ստանանք մի քանի բառային սահմանումներ, որոնք կօգնեն մեզ հասկանալ, թե այստեղ ինչ է նշանակում Աստված: «Հավատը» պիստիս է: Դա «ամուր համոզում է, որը հիմնված է լսողության վրա»: Մեզ ամուր համոզում են լսածները: Մենք անկասկած համոզված ենք, քանի որ գիտենք, որ Նա, ով ասում է մեզ, հշմարիտ է:

«Նյութը» հուպոստատան է: Դա նշանակում է «իրականություն, հավաստիացում, էություն, էություն, հիմք, երաշխիք»: Եբրայեցիներ 1: 3-ում Հիսուս Քրիստոսն անվանվում է Աստծո բնորոշ գծեր: Նա Աստծո բնավորության «իրականության ներկայացումն է»: Երբ տեսնում եք Քրիստոսին, տեսնում եք Աստծուն և Նրա բնավորությունը: Քրիստոսը կարելի էր տեսնել, լսել և զգալ: Նա իր աշակերտների համար իսկական էր: Նա Աստծո իրականությունն է: Այդպես է մեր կյանքի իրերի հետ: Քրիստոսի հանդեպ ունեցած «հավատը» մեր «իրականությունն» է, մեր «նյութը», մեր «երաշխիքը»:

Հավատքը «հուսալքված իրերի» իրականությունն է (elpizomenon): Սա այն է, ինչ մենք «ցանկությամբ ենք ակնկալում»: Մենք կյանքում շատ կրքեր ունենք: Դա կարող է լինել մարդ, հավատ, աշխատանք, ուրիշներին օգնելու հնարավորություններ, իրեր: Հավատը այն իրողությունն է, ինչ մենք ակնկալում ենք ցանկությամբ: Հավատ նշանակում է, որ այն, ինչին մենք հույս ունենք, «իրականություն» է:

Հավատքը նաև «չտեսնվածի ապացույցն է»: «Ապացույցը» elegchos է: Դա «ապացույցն է թեստով»: Բառն օգտագործվել է մեղադրյալի դեմ հշմարտացի ապացույցների համար, ինչը հանգեցրել է դատապարտման և հանդիմանության: «Չտեսնված բաները» պրագմատոն կամ խառնուրդ է: Դա նշանակում է այնպիսի բաներ, որոնք աչքերով չեն երևում: Հավատը այն «ապացույցն» է այն բաների, որոնք մենք չենք կարող տեսնել մեր ֆիզիկական աչքերով:

Եթե մեզ դժվար ժամանակներ են սպասվում և մեծ հույս ունենք, որ ամեն ինչ մեր սրտով կբարեկամվի, ի՞նչ ենք անում: Մենք հավատում ենք Աստծուն: Մենք հավատք ունենք: Դա այն իրերի իրականությունն է, որոնց հույս ունենք: Դա այն բանի ապացույցն է, որը մենք չենք կարող տեսնել:

«Հավատը» հիասքանչ է և դժվար, միևնույն ժամանակ հեշտ և դժվար: Մենք մարդ ենք: Դա նշանակում է, որ մենք անկատար ենք և կարիքավոր: Մենք սխալներ ենք թույլ տալիս: Մենք խառնաշփոթ ենք անում: Մենք խորապես ցավում և զգում ենք իրերը: Մենք անհանգստանում ենք Մենք խորապես մտածում ենք: Մենք այնքան շատ ենք ուզում, որ իրերն ավելի լավ լինեն, քան կան: Ի՞նչ է մեզ Աստված տալիս այս բոլոր խնդիրները լուծելու համար: «Հավատ»: Մենք հավատում ենք Նրա ասածին: Հարցնում ենք, հետո լսում: Մենք չենք կորցնում սիրտը:

Ինչպե՞ս ենք մենք ապրում «հավատքի կյանքով»: Մենք շարունակում ենք հավատալ Աստծո Խոսքին: Մենք շարունակում ենք քայլել առաջ, միանգամից մեկ քայլ: Մենք մեր հոգսերն ենք գցում Քրիստոսի վրա, քանի որ Նա հոգ է տանում մեզ համար: Մենք աղոթում ենք անհանգստանալու փոխարեն: Մենք հավատք ունենք, որովհետև փրկության պահին մեր սրտում և մտքում դրված հավատը այն «նյութն» ու «ապացույցն» է, որոնք մենք պետք է անցնենք դժվար ժամանակներում: Դա ավելին է, քան բավարար է: